

REGLUGERÐ

um sauðfjárbaðanir.

1. gr.

Þrifabaðanir sauðfjár skulu fara fram annað hvert ár á tímabilinu 15. október til 1. marz, þ. e. veturna 1962—1963, 1964—1965 o. s. frv. Þrifaböðun þessi skal framkvæmd án tillits til þess, hvort einstakir sauðfjáreigendur baða fé sitt oftar eða á öðrum tímum en um getur í fyrstu málsgrein.

Sauðfjáreigendur eða umráðendur sauðfjár skulu hafa aðstöðu til þess að baða sauðfé í sundþró, þ. e. svo djúpri og stórrí þró, að auðvelt sé að kaffæra kindina í baðinu án þess að hún náí fótfestu. Þróin skal þannig útbúin, að kindur geti gengið upp úr henni eftir böðun, upp á rúmgóðan sigpall.

Þyki baðstjóra baðþró á einhvern hátt ábótavant, er skylt að lagfæra hana eftir fyrirmælum hans.

Umráðamenn sauðfjár skulu sjá fyrir nægu vinnuafli að dómi baðstjóra, til þess að böðun geti gengið hæfilega greitt og farið vel úr hendi.

2. gr.

Verði fjárkláða vart í sauðfé, getur landbúnaðarráðherra fyrirskipað, að fengnum tillögum yfirdýralæknis, kláðaskoðun og útrýmingarböðun (tvíböðun) eins fljótt og aðstæður leyfa. Útrýmingarböðun skal þá framkvæmd á þeim svæðum, sem ástæða þykir til með tilliti til fjársamgangna að dómi yfirdýralæknis og hlutaðeigandi eftirlitsmanns.

3. gr.

Héraðsdýralæknar skulu vera eftirlitsmenn með sauðfjársböðunum í þeim héraðum, þar sem þeir eru búsettir, að svo miklu leyti sem þeir geta annazt slíkt eftirlit að dómi landbúnaðarráðherra.

Annars staðar skipar landbúnaðarráðherra eftirlitsmenn með sauðfjársböðun, einn í hverri sýslu eða bæjarfélagi. Eftirlitsmenn skulu hlutast til um, að verzanir hafi næg baðlyf, leiðbeina baðstjórum og hafa á hendi skýrsluhald varðandi baðanir. Þá skulu þeir ákveða í samráði við baðstjóra, hvenær baða skuli í hverjum hreppi innan þeirra tímatakmarka, sem lögboðið er, og skal sauðfjáreigendum tilkynnt það af baðstjóra eða eftirlitsmanni.

4. gr.

Eftirlitsmenn skulu útnefna baðstjóra í samráði við hreppsnefndir, einn eða fleiri í hverjum hreppi eftir aðstæðum.

Baðstjórar skulu ávallt vera viðstaddir böðun, bæði þrifaböðun og útrýmingarböðun, og hafa gát á því, hvort óþrif finnast í fénu, og sjá um, að eftirgreindum atriðum sé fullnægt:

- 1) Að allt fé á bænum sé baðað.
- 2) Að baðlyf sé blandað nákvæmlega eftir þeim reglum, sem settar eru um baðlyf það, sem notað er hverju sinni.
- 3) Að sjá um, að ávallt sé nægur baðlögur í baðþrónni og hverri kind sé haldið niðri í baðinu eigi skemmri tíma en eina mínútu við þrifaböðun og kindin sé kaffærð þrisvar sinnum að minnsta kosti.

Við kláðaböðun skal halda hverri kind niðri í baðþrónni í 3 mínútur og kaffæra kindina þrisvar sinnum að minnsta kosti. Baða skal allt fé með gætni, einkum mjög feitt fé, og forðast að féð verði fyrir óparfa hnjaski við böðun.

Allt fé í tveimur reifum skal rúíð áður en það er baðað.

Ef kláði finnst í fé, skal fyrst nudda baðleginum rækilega með hursta inn í kláðablettina, svo að kláðaskófirnar blotni vel upp. Sérstaklega skal aðgæta, hvort kláði leynist í kringum horn, í eyrum og í augnagrófum. Þegar búíð er að bleyta upp allar kláðaskófir, er kindin böðuð eins og að framan getur.

Þóknun fyrir starf eftirlitsmanns innan hvernar sýslu eða bæjarfélags, greiðist úr sýslu- eða bæjarsjóði eftir reikningi, er sýslu- eða bæjarstjórn úrskurðar. Kaup baðstjóra greiðist á sama hátt úr sveitarsjóði eða bæjarsjóði.

5. gr.

Komi upp fjárkláði eða grunur um fjárkláða í kind, skal hún einangruð í húsi, þó eigi í fjárhúsi eða fjósi, unz úrskurður fæst um það, hvort kindin sé sjúk eða ekki. Þeir, sem handleika eða hirða kláðasjúkar kindur eða kindur grunaðar um kláða, skulu sýna ítrustu varfærni, svo að þeir beri kláðann eigi í heilbrigðar kindur. Reynist kindin kláðasjúk, skal dýralæknir eða eftirlitsmaður þegar gera ráðstafanir til að lækna hana.

Ef lækning reynist erfið eða dýralæknir telur hana munu taka langan tíma, skal kindinni lógað og haus, gæra og fætur brennt.

Landbúnaðarráðherra gerir í samráði við yfirdýralækni og hlutaðeigandi eftirlitsmann, strax og fært þykir, ráðstafanir til þess að framkvæmd verði útrýmingar-böðun í því skyni að hefta og útrýma fjárkláðasjúkdóm, sbr. 2. gr.

6. gr.

Vanti sauðfé, þegar böðun fer fram á bænum eða ef fresta verður böðun á einhverju af fénu, skal hið baðaða fé auðkennt, og skal því haldið aðskildu frá óböðuðu fé, þar til böðun er að fullu lokið á öllu fénu.

Purfi að veita einstökum fjárbúum frest á böðun vegna vanheilsu, skal fénu gefið inni, unz fært þykir að framkvæma böðun að dómi héraðsdýralæknis.

7. gr.

Landbúnaðarráðherra ákveður að fengnum tillögum yfirdýralæknis, hvaða tegund baðlyfja skuli nota við sauðfjárbaðanir og er óheimilt að nota aðrar baðlyfsteindir við lögboðnar sauðfjárbaðanir.

Yfirdýralæknir skal tilkynna eftirlitsmönnum með hæfilegum fyrirvara, hvaða baðlyfstegundir sé leyfilegt að nota. Skulu eftirlitsmenn og baðstjórar gæta þess, að eigi séu notuð önnur baðlyf.

Nú tekur rikissjóður þátt í baðlyfskostnaði og skal þá viðkomandi verzlun innheimta hluta rikissjóðs, enda hafi viðkomandi eftirlitsmenn og yfirdýralæknir úrskurðað reikninginn réttan.

8. gr.

Nú baðar umráðamaður eða fjáreigandi eigi sauðfé sitt á lögskildum tíma, án þess að lögmet forföll hamli að dómi eftirlitsmanns og sýslumanns eða bæjarfógeta. Skal hann þá greiða dagsektir, er nemi kr. 2.00 — tveimur krónum — á hverja kind á dag hvern, er böðun dregst fram yfir lögskilinn tíma, þ. e. 1. marz. Dagsektir skulu renna í sveitarsjóð eða bæjarsjóð, þar sem brotið er framið og skal sýslumaður annast innheimtu sektarinnar. Jafnframt skal sýslumaður í samráði við eftirlitsmann með sauðfjårböðunum gera ráðstafanir til að féð sé baðað á kostnað eiganda eða umráðamanna eins fljótt og aðstæður leyfa.

9. gr.

Brot gegn ákvæðum þessarar reglugerðar varða sektum frá 1000—10000 kr., sem renna í sveitarsjóð eða bæjarsjóð, þar sem brotið er framið. Skal fara með þau mál að hætti opinberra mála.

Reglugerð þessi, sem sett er samkvæmt lögum nr. 23 27. apríl 1959, öðlast þegar gildi og birtist hér með til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Landbúnaðarráðuneytið, 20. marz 1963.

Ingólfur Jónsson.

Gunnlaugur E. Briem.

9. febrúar

Nr. 28.

REGLUGERÐ

um breyting á hafnarreglugerð fyrir Þingeyrarkauptún, nr. 33 14. marz 1958.

1. gr.

3. gr. reglugerðarinnar orðist þannig:

Framkvæmd hafnarinnar og eftirlit með höfninni hefur hafnarnefnd. Í hafnarnefnd eiga sæti fimm menn, kosnir til sama tíma og á sama hátt og aðrar fastanefndir, er hreppsnefndin kýs. Heimilt er að kjósa menn í hafnarnefnd, þótt þeir eigi ekki sæti í hreppsnefndinni.

2. gr.

30. gr. reglugerðarinnar orðist þannig:

Öll skip skulu greiða hafnargjöld, er þau koma á Þingeyrarhöfn, og hafa eitt hvert samband við land til þess að skila eða taka farþega, vörur og þess háttar. Undanþegin hafnargjaldi eru: Herskip, varðskip, skip, sem hafa skirteini sem skemmtiferðaskip, skip, sem gerð eru út til vísindarannsókna og skip, sem leita hafnar vegna óveðurs, en hafa ekkert samband við land.

3. gr.

31. gr. reglugerðarinnar orðist þannig:

- a. Skip, sem eru í eign búsettra manna við höfnina eða hafnarsvæðið og eru skrásett þaðan, skulu greiða hafnargjald einu sinni á ári, kr. 10.00 af brúttórúmlest skipsins. Minnsta hafnargjald er kr. 100.00 Gjaldldagi er 1. nóvember.
- b. Önnur fiskiskip greiði kr. 1.20 af nettórúmlest. Þó aldrei minna en kr. 30.00 og þó ekki oftár en 2 sinnum á mánuði.
- c. Innlend strandferðaskip greiða kr. 0.50 af nettórúmlest í hafnargjald í hvert sinn, þó ekki oftár en 5 sinnum á ári.
- d. Öll önnur skip, sem til hafnarinnar koma og hafa samband við land greiða kr. 1.20 af nettórúmlest hverri í hvert sinn, er þau koma á Þingeyrarhöfn.

4. gr.

32. gr. reglugerðarinnar orðist þannig:

Fyrir föst legugögn á Þingeyrarhöfn skal eigandi greiða aukalega kr. 45.00 á ári, með gjaldldaga 1. nóvember. Fyrir legufæri opinna báta greiðist kr. 15.00 á ári með sama gjaldldaga.

5. gr.

33. gr. reglugerðarinnar orðist þannig:

Hvert skip, sem leggst við bryggju eða að skipi, sem við hana liggur, skal greiða bryggjugjald. Gjaldið skal greiða fyrir hverjar 24 klst. eða minna.

Varðskip, herskip, skemmtiferðaskip og rannsóknaskip, skulu vera undanþegin bryggjugjaldi.